

Ore no Imōto ga Konna ni Kawaii Wake ga Nai

(Em gái tôi không đời nào lại dễ thương đến vậy)

Vol 08

Dịch bởi:

**ICantThinkOfAnyFuckingNamesButIAmAHandsomeBastardWith
hABigLongBrightPenisAndNowIveRetunedWithALotOfFuckingP
owerSoLetMeCallMeHBWABLBPAALOFP-sama**

~(￣▽￣~)(~￣▽￣)~

(dựa theo bản dịch tiếng Anh của Baka-Tsuki)

Chương 2:

“A lô?”

“A, Kuroneko? Là anh đây.”

“Ừm... Em biết rồi... Có chuyện gì à?”

“Ờ thì... em đang làm gì thế?”

“... Hừm hừm... Em đang triệu hồi Khổ Nhục Hòa đến thế giới này.”

“A, vậy hả?”

“... Anh có hiểu em đang nói gì không đấy?”

“Chắc là... manga (truyện tranh - ND) hay tiểu thuyết chứ gì?”

“... Manga.”

“Vậy là anh đoán đúng.”

“.....”

“Mà manga gì thế?”

“... Ngày mai.”

“Ừa?”

“Ngày mai... em sẽ tới CLB.”

“Vậy cùng đi nhé.”

“Ừ... Ừm.”

“Có chuyện gì à?”

“Không có gì... Mai gặp nha... senpai.”

Tôi cúp máy, buông tiếng thở dài...

“Mình lúng túng quá.”

Chỉ là một cuộc nói chuyện ngắn ngủi, nhưng cảm giác khác hẳn ngày hôm qua. Đến lúc này, giọng nói ngọt ngào của Kuroneko vẫn đang ngân vang trong đầu tôi.

“Giờ mình đã là bạn trai của cô ấy.”

Thật khó tin đây lại là sự thật. Ban nãy nói chuyện, Kuroneko chẳng có gì gọi là thay đổi, đến mức tôi cứ nghĩ mọi chuyện chỉ là một giấc mơ.

Nhưng không. Là thật đấy.

... *Xin hãy hẹn hò với em.*

Ngày hôm qua, tôi đã trả lời cô ấy.

... *Mình hẹn hò nhé.*

Đó là câu trả lời của tôi, sau khi tham khảo kỹ lưỡng ý kiến của con bé em gái, và cô bạn thân từ nhỏ.

Thế nhưng, vẫn còn rất nhiều vấn đề phát sinh.

... Chúng tôi giờ đã là người yêu của nhau... thì sao? Trước giờ tôi đã lần nào hẹn hò với con gái đâu! Ai cho xin chút gợi ý đi!

... *Tình huống này thì người yêu phải làm gì nhỉ?*

“A! Mới ban nãy, lúc gọi điện... cô ấy muốn mình đợi ở trường thì phải?”

Gọi điện hỏi lại cô ấy ư? Khoan, nếu Kuroneko phủ nhận, chẳng phải sẽ tệ hơn à? Giờ sao? Làm gì bây giờ? Hay cứ ở nhà đợi cô ấy?

“Quyết... Quyết định vậy đi...”

Thật đáng tiếc, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác.

Lần đầu tiên trong đời có bạn gái, đầu óc tôi cứ loạn cào cào hết cả lên.

Giờ đã gần nửa đêm, nhưng tôi chỉ muốn mở cửa ra và gào thật to ‘Kuroneko’.

Tất nhiên là tôi không dám làm vậy. Nhưng hẳn các bạn phải hiểu tôi phấn khích đến mức nào rồi nhỉ?

“Này, giờ hẹn hò rồi, gọi nhau bằng họ... Liệu có kỳ quặc quá không?”

... Từ giờ trở đi, chúng tôi sẽ gọi nhau bằng tên thật ư?

Thử tưởng tượng một chút nào...

“... Ru... Ruri.”

“... Gì... Gì thế, Kyouzuke?”

“ÓÓÓÓÓÓÓ!”

Rầm *Rầm* *Rầm* Chịu hết nổi rồi. Tôi cứ thế đập đầu vào tường.

Không làm được đâu!

Rầm *Rầm*

“Àm ỉ quá! Biết mấy giờ rồi không hả!?”

Ở bên kia bức tường, là tiếng thét đầy giận dữ của nhỏ em gái.

“Xin lỗi!”

“Ông còn làm thế một lần nữa, mai tui mách với Ayase là ông sàm sỡ tui đấy.”

“Xin đừng!”

Con bé giết tôi là cái chắc.

“Này, hôm trước Comiket mùa hè, em cũng đập đầu vào tường suốt! Giờ máng ai?”

“Ặc! Là bởi vì...!”

“Chắc lúc đó đang chơi eroge chứ gì? Vậy là hòa nhé!”

“Ông... ông điên à? Làm gì có chuyện đó! Mà đừng có đập tường nữa!”

“Biết rồi...”

Bức tường mỏng dính.

Nó ngăn đôi phòng tôi với em gái. Bức tường này mang một ý nghĩa vô cùng đặc biệt, nó giúp tôi nhận ra rằng ‘mình có em gái’.

Những lúc con bé đưa bạn về nhà, thế quái nào mà tôi lại hóng được; hầu hết thời gian lũ này dành để nói xấu tôi.

Những lúc bố mẹ không có nhà, tôi lại nghe thấy tiếng em gái đeo headphone và chơi eroge.

Là một người anh trai, cá nhân tôi thấy con bé quá lắm mồm và phiền phức.

Nhưng tới lúc Kirino đi du học, không còn ở ngôi nhà này nữa, mỗi lần nhìn bức tường, tôi lại nhớ đến con bé.

Khi đó, tôi lo lắng cho con bé rất nhiều: giờ nó đang làm gì? Có khỏe không?

Căn phòng bên cạnh chỉ đáp lại bằng sự im lặng... Thật cô đơn.

Thế nên giờ tôi thấy rất hạnh phúc. Mỗi khi nghe có tiếng vọng lại từ phía sau bức tường.

Hơn một năm trước, chúng tôi thậm chí còn không thèm nhìn mặt nhau. Chỉ nhìn bức tường thôi cũng đủ thấy mệt mỏi và phiền toái.

Trước khi con bé nhờ tôi cho lời khuyên, chúng tôi chưa hề bước chân vào phòng nhau. Mãi đến lúc đó, tôi mới nhận ra giường của hai đứa đều kê sát bức tường này.

Nói cách khác, tôi nào hai đứa tôi cũng ngủ cạnh nhau.

Đứng trên quan điểm của người ngoài, chúng tôi như một cặp anh em thân thiết.

Sáng hôm sau... chà, cũng không hẳn là sáng. Trưa trờ trưa trật rồi.

Vì hai chữ ‘bạn gái’ khiến tôi quá sung sướng, thành ra đêm qua chẳng ngủ được chút nào. Cảm thấy không nên lãng phí thời gian, thế là tôi lôi sách vở ra học.

“... Thế mà đã gần trưa rồi.”

Tôi mãi mê học suốt từ nửa đêm hôm trước đến tận trưa hôm nay.

Nếu không vô tình ngược lên đồng hồ, chắc cũng chẳng biết đâu.

Vậy mà đầu óc tôi vẫn thấy thật minh mẫn, cơ thể đầy tràn sinh lực. Cảm giác như việc đỗ Đại học Tokyo chẳng khác nào trẻ con ăn kẹo. Tất nhiên đó chỉ là tự sướng thôi, nhưng cũng đủ biết tâm trạng tôi tốt như thế nào.

Hừm hừm... thấy chưa? Học sinh cấp III có bạn gái nó sướng thế đấy! Các bạn có ghen tỵ không?

“Muốn gặp Kuroneko quá đi thôi...”

Mặc dù mới chỉ nghĩ đến việc sẽ làm gì sau khi gặp Kuroneko cũng đủ để hồi hộp rồi, nhưng tôi

vẫn muốn được thấy cô ấy, được nghe giọng nói của cô ấy.

Trước giờ tôi chưa từng như vậy. Phải chăng là do sự thêm thắt chữ ‘gái’ đằng sau chữ ‘bạn’?

Vẫn còn một tiếng nữa mới đến giờ sinh hoạt CLB, vậy là tôi vẫn còn thừa thời gian.

... Nên gọi cô ấy không? Biết đâu cô ấy cũng chung suy nghĩ với mình?

Làm gì chứ!? Hahaha!

Trong lúc tôi vẫn đang mơ màng, tiếng chuông cửa vang lên.

“Là Kuroneko chẳng?”

Bịch *Bịch* *Bịch*

Tôi phóng ngay về phía cửa. Dễ thương làm sao, Kuroneko~ Nàng cũng muốn gặp nhau đến nỗi tới tận đây đón mình! Dễ thương quá! Dễ thương quá đi!

“Xin mời!”

Vẫn lằng lằng trong giấc mơ màu hồng, tôi mở cửa.

“Xin chào, Kyouosuke-kun. Rất vui khi được cậu chào đón nồng nhiệt như thế này!”

“... Giề...”

Cơ thể tôi như bị đóng băng.

Đứng trước mặt tôi lúc này không phải Kuroneko. Thậm chí còn không phải là con gái cơ.

“... Ông vác mặt đến đây làm gì, Mikagami?”

“Chẳng phải lúc trước tôi có bảo sẽ quay lại rồi ư?”

Hắn là Mikagami Kouki, một gã trẻ tuổi và đẹp trai. Mới không lâu trước, hắn còn đến nhà tôi chơi với tư cách bạn trai (hờ) của Kirino cơ. Cũng là học sinh năm 3 trung học như tôi, nhưng tên này đã là một nhà thiết kế thời trang. Một kẻ vô cùng tài năng. Nói thật thì trông hắn chẳng khác nào nhân vật nam chính trong shoujo manga (truyện tranh thiếu nữ - ND) ấy. Nếu tôi là con gái mà gặp một anh chàng như vậy đứng trước cửa nhà, chắc cũng vỡ tim mà chết vì sướng mắt.

Éo le thay, tôi chỉ là một thằng con trai bình thường. Nên câu đầu tiên thốt ra là...

“Biến đi.”

“Ế? Khoan, đừng đóng cửa mà!”

“... Làm gì? Kirino không có ở nhà đâu. Nó ra ngoài từ sáng rồi.”

“Tôi đến không phải để gặp Kirino. Mà là cậu đấy, Kyouosuke-kun.”

... Hừm, vậy là ông thật sự không hề có ý tơ tưởng Kirino?

Nhưng vẫn cay vãi. Thế rốt cuộc ông coi em gái tôi là cái gì chứ?

“Ra vậy. Rồi, biến đi.”

“Tại sao?”

“Tôi và ông đâu có bạn bè gì với nhau?”

“Sao vậy Kyouusuke-kun? Chúng ta có chuyện gì à?”

“Tôi đang đợi gái, thế mà kiểu gì ông lại xuất hiện... Tội ác khó dung đầy cha nội!”

“Lý do gì thế này trời?”

Thì sao? Ý kiến ý cò gì?

“Mà, tôi cũng chuẩn bị ra ngoài đây.”

“Đi đâu?”

“Tới trường.”

“Vẫn đang hè mà.”

“Sinh hoạt CLB. CLB nghiên cứu game.”

“CLB nghiên cứu game?”

Mắt Mikagami sáng rực lên. Hắn tự chỉ vào mình.

“Vậy tôi... tôi đi cùng được chứ?”

“Làm gì?”

Tôi không giấu được vẻ kinh tởm. Mikagami thẹn thùng nói.

“... Tôi không có bạn cùng sở thích để nói chuyện.”

“À... Hiểu rồi.”

Thảo nào mà cũng tham dự Comiket. Ra hắn muốn tìm bạn otaku.

Đây là một trong những lý do tôi gọi hắn là ‘Kirino phiên bản nam’.

Thật lòng mà nói, tôi không thích gã này tẹo nào. ‘Nguồn cơn chủ đạo gây ra rắc rối’, ‘thằng bạn trai em gái khiến mình khó chịu’... kể cả khi mọi chuyện được giải quyết, tôi vẫn không sao dứt hết được đồng ấn tượng xấu với hắn. Tất nhiên, người nhờ hắn làm ‘bạn trai giả vờ’ là Kirino, xét một khía cạnh nào đó, hắn cũng chỉ là nạn nhân. Tôi biết.

Nhưng chẳng hiểu sao, cứ mỗi lần thấy cái mặt hắn là tôi lại ức chế. Không thể ư nổi thẳng này được.

“Xin cậu đấy~ Tôi cô đơn lắm~ Đi mà~ Tôi muốn có bạn~”

“Đừng khóc nữa! Kinh bỏ mợ!”

Thế nên tôi mới không muốn tốn thời gian giúp hắn tìm bạn.

“... Chậc... ông muốn đến chơi chứ gì?”

Đó là câu trả lời cuối cùng của tôi. Sao tôi lại nói thế nhỉ?

Và thế là, kế hoạch ban đầu ‘tới trường cùng bạn gái’ của tôi đã trở thành ‘tới trường cùng giai đẹp’. Sau khi bị Mikagami ăn vạ đến cùng, tôi chẳng làm gì được ngoài việc móc điện thoại ra gọi cho hội trưởng ‘tôi đưa học sinh trường khác đến được không’.

Và hình như vẫn còn chưa đủ lạ đời, gã nói ‘thoải mái đi’.

... Nhưng, xét theo khía cạnh khác, chuyện này cũng không đến nỗi tồi.

... Dù chỉ bằng tuổi tôi, nhưng Mikagami đã có khá nhiều kinh nghiệm cuộc sống.

Là một thằng đẹp mã... tất nhiên là hắn phải có vô số kinh nghiệm tình trường rồi.

Với những thằng mới có bạn gái như tôi, hắn chính là đối tượng hoàn hảo nhất để xin lời khuyên.

Nhưng nói trước cho vương, tôi không hề muốn nói chuyện với thằng này đâu nhé. Tôi ghét hắn.

“... Đây.”

“Xin lỗi, cậu vừa nói gì?”

“Không có gì.”

“Đây, Mikagami, chắc lũ con gái mê ông lắm nhỉ?”

“Đúng rồi.”

Cay thế nhờ.

“... Vậy nghĩa là ông có rất nhiều kinh nghiệm với con gái?”

“Tất nhiên rồi.”

Càng lúc tôi càng thấy cay cú.

“Vậy, cho tôi hỏi ông vài điều.”

“... Cách cậu đặt vấn đề thế này, chắc hẳn điều đó phải rất quan trọng.”

“... Phải... rất quan trọng... ít nhất là với tôi.”

Tôi cố gắng thể hiện bản thân hết mức có thể.

“Nhưng chúng ta chỉ mới gặp nhau, tôi sợ không giúp ích được gì cho cậu đâu.”

“Không, cái này ông sai... hơn nữa, vấn đề này hơi nhạy cảm, nên tôi không hỏi người khác được.”

“... Hiểu rồi. Vậy tôi sẽ cố hết sức giúp cậu.”

“Cảm ơn.”

“Tốt lắm, mình cùng giúp đỡ nhau nhé.”

... Có thể một ngày nào đó, mối quan hệ của tôi với gã này sẽ tốt đẹp hơn chẳng?

“Thật ra, tôi mới có bạn gái.”

“Chúc mừng!”

Mikagami trông không có vẻ gì là ngạc nhiên... Chắc hẳn đã có rất nhiều kinh nghiệm.

Nếu nghe Akagi nói, có lẽ tôi đã thốt lên ‘Uầy, vậy là tụi mình không chơi với nhau nữa à?’ hay đại loại thế.

“Cậu muốn xin lời khuyên liên quan đến bạn gái phải không? Đừng lo, chuyện này tôi giúp được.

Không, xin hãy để tôi giúp.”

“À, cảm ơn.”

Không hiểu sao Mikagami có vẻ rất phấn khích. Dù sao cũng tốt cho tôi, nhưng ngẫm lại thì quả

là khó hiểu.

“Thế... nghe này.”

“Xin mời.”

“... Nếu hẹn hò với nhau...”

“Ừm.”

“... Thì khi nào tôi được sờ ngực cô ấy?”

“Khụ! Khụ!”

Mikagami bỗng nhiên ho sặc sụa.

“Ky-Kyousuke-kun... Cậu!”

“Tôi không đùa đâu! Quan trọng lắm đấy!”

“Nhưng mà...”

“Tôi mất cả đêm qua để nghĩ về việc làm chuyện đó với bạn gái mình. Có vấn đề gì à?”

Tôi tuôn một tràng vào mặt hắn. Chắc chắn một ngày nào đấy, nếu đột nhiên bạn có một cô bạn gái xinh đẹp, bạn cũng sẽ làm như vậy thôi!

“Thế, câu trả lời của ông?”

Tôi tiếp tục hỏi.

“... Chuyện này cậu hỏi... tôi cũng không trả lời được...”

Mikagami gượng gạo mỉm cười. Tôi đáp luôn.

“Vô tích sự.”

“Cậu ác quá...”

Mikagami thở dài ‘thôi được rồi’, và móc điện thoại ra.

“Vì cậu đã nói chuyện này rất quan trọng, nên tôi nghĩ chúng ta phải xin ý kiến của phụ nữ.”

“Ồ... ý cậu là người nhà hử?”

“Vâng, Misaki-san.”

Mụ đồ á?

Mikagami gọi cho Misaki và lặp lại câu hỏi của tôi ‘Khi nào em được sờ ngực cô ấy’. Đúng là thằng nai tơ. Nếu tôi mà là Misaki, chắc chắn tôi đã báo cảnh sát rồi.

Xin lỗi nhóc Mikagami, hy vọng tôi chưa biến ông thành một thằng biến thái trong mắt người khác.

“Vâng, vâng. Cảm ơn chị.”

“Chị ta nói sao?”

“Chị ấy nói làm luôn cho giòn.”

“Không thể nào! Đầu óc mấy người bị sao vậy?”

Bộ mặt ta cũng điên nốt hay sao?

“Chị ấy nói ‘Sau khi trở thành người yêu, mối quan hệ của hai người đã bước sang một trang mới. Không làm thế mới là chuyện lạ’.”

“Mikagami, tôi muốn nghe ý kiến của ông cơ. Liệu tôi có nên tin lời Misaki-san không?”

“Chuyện này tôi không quyết định được. Nhưng trong eroge, nếu nhân vật chính làm vậy, cảnh sát sẽ tới bắt họ ngay.”

“Đồng ý.”

Đúng là không thể tin được Misaki-san.

“Kyouzuke-kun, ông không phải nhân vật chính trong eroge, chẳng có ai cứ thấy gái là lại muốn bóp ngực cả?”

“Tất nhiên là không rồi.”

Làm thế không bị bắt hơi phí.

“Ông nghĩ tôi sẽ làm vậy thật á?”

“Vậy mới nảy ai hỏi ‘Khi nào thì tôi được sờ ngực cô ấy?’ nhỉ?”

“Ông nói gì đấy? Chẳng qua tôi có một trái tim trong sáng thánh thiện, nên mới quan tâm đến cô ấy thôi.”

“Quan tâm á? Không tin nổi cậu.”

“Hahaha, mà tôi vẫn còn điều này muốn hỏi ông.”

“Vẫn muốn tiếp tục sao?”

“Ai bảo ông chưa giúp tôi giải quyết vấn đề đau đầu ấy, phải tiếp chứ.”

Nghe câu trả lời theo phong cách Kirino của tôi, Mikagami bật cười.

“Có vẻ như tôi đã hiểu lầm cậu.”

“Hiểu lầm gì?”

Nhìn lại những gì tôi đã làm với hắn... Đầu tiên là quỳ sụp xuống, rồi bảo hắn ‘Tôi nhất định không giao em gái mình cho ông đâu!’. Đúng là dơ mặt.

Kiểu gì thì kiểu, ấn tượng của hắn về tôi cũng sẽ là không tốt. Nhưng hắn vẫn đến gặp tôi? Tại sao? Sao hắn phải cố gần gũi tôi nhỉ?

“Tôi luôn coi Kyouzuke-kun như một người anh lý tưởng.”

“Hừm, vậy thì rõ ràng là hiểu lầm rồi.”

Người anh lý tưởng? Tôi á? Không có đâu. Đúng là tôi đã làm rất nhiều điều cho Kirino. Thậm chí còn phá hủy hình ảnh của chính mình, hy sinh tất cả cho con bé.

Dưới góc nhìn của người ngoài, có thể dễ dàng tưởng tôi là một người anh hoàn hảo.

Nhưng không. Tôi làm tất cả cho Kirino, và cho chính tôi nữa.

“Không có lý tưởng lý tưởng gì đâu. Tôi chỉ là một thằng siscon nóng máu thôi.”

“Tôi biết. Kyouusuke-kun thậm chí còn dễ hiểu hơn tôi tưởng. Cậu không phải là ‘người anh lý tưởng’, mà thậm chí còn trái ngược hoàn toàn.”

... Ông có nhất thiết phải moi hết gan ruột ra nói như vậy không?

Từ lúc bị hấn đánh trúng tim đen, đầu óc tôi cứ loạn hết cả lên. Nhưng, Mikagami vẫn tiếp tục nhỏ nhẹ:

“Thế mà, dù không phải một người anh trai tốt, cậu vẫn luôn giúp được Kirino.”

Tôi buột miệng:

“Tất nhiên.”

Đi cùng Mikagami, tôi cảm giác như đang phải chịu vô số ánh nhìn của mọi người. Giống như buổi hẹn hò giả vờ cùng Kirino vậy. Có lẽ lý do cũng như vậy thôi, tại bên cạnh mình là một người quá bắt mắt đấy mà.

Bầu trời trên cao không một gợn mây, mặt trời nắng chói chang. Có thể ngửi thấy mùi nhựa đường bốc lên từ mặt đất. Cuối cùng, chúng tôi cũng đã tới trường.

“A, ra đó là trường của Kyouusuke-kun?”

“Ừ.”

“Đẹp quá nhỉ.”

“Vậy á? Tôi thấy bình thường thôi mà.”

“Thế nên tôi bảo nó đẹp.”

Giờ nghĩ lại, biết giới thiệu hấn với mọi người kiểu gì nhỉ?

Nói gì với Kuroneko khi gặp nhau bây giờ?

Còn cả con nhỏ Sena nữa... Tính sao đây?

Trong lúc miên man chìm đắm trong đám suy nghĩ rối rắm của mình, chúng tôi đã tới cửa phòng CLB từ lúc nào không hay.

“Thôi kệ, liệu cơm gắp mắm vậy.”

Tôi mở cửa, cố gắng hết sức để chào hỏi một cách bình thường.

Nhiệm vụ đầu tiên của tôi là tìm ‘nàng’ - Kuroneko. Nhưng cô ấy vẫn chưa đến.

... A... Kuroneko vẫn chưa đến ư?

Trước mặt tôi là một cô nàng ngực bự đeo kính - Sena. Cũng chính là người đầu tiên nhận ra tôi.

“A, chào buổi sáng, Kousaka-senpai.”

“À, ừm... thật ra, hôm nay tôi muốn giới thiệu với các bạn một người.”

“Có người muốn tham gia CLB ạ?”

Sena có vẻ như vẫn chưa nhận thấy sự hiện diện của Mikagami.

“Không hẳn... Uầy, ông vào đi.”

“Vâng.”

Lúc Mikagami bước vào...

Rầm

“Kia là bạn trai của Kousaka-senpai ạ!?”

Sena gào lên.

“... Ban ngày ban mặt mà nằm mơ hả?”

“Ô hahaha... sinh lực tràn đầy!”

Ngay lập tức Sena vào tư thế luyện công của Super Saiyan (chắc ai đọc Dragon Ball cũng biết rồi - ND).

Sau đó con bé đưa tay lên kính, làm ra vẻ đang ngắm một thứ gì đó.

“Bíp bíp bíp bíp bíp... đơn vị đẹp trai đang tăng dần... 7000... 8000... Không thể nào! Nó vẫn tiếp tục tăng không ngừng!!”

... Ai đó làm ơn dừng con nhỏ này giùm?

Cả hội trưởng và Makabe đều có mặt trong phòng, nhưng hình như cả hai đang bận bịu với công việc riêng của mình.

Sau khi mất rõ nhiều thời gian với Sena, cuối cùng chúng tôi cũng phải chấp nhận con bé là công chúa fujoushi (thuật ngữ chỉ người con gái chỉ thích xem phim ảnh, truyện tranh về tình yêu đồng giới nam - ND). Chẳng rõ đây là ý tốt hay dở nữa.

Không còn cách nào khác, phải dừng Sena lại thôi.

“Uầy fujoushi, dậy mau. Trước khi chiến đấu không được đo mức năng lượng.”

“Bíp bíp bíp bíp bíp. Chắc, chỉ số đẹp trai chỉ là 5... Vô dụng. Nhưng chỉ số moe (dễ thương - ND) thì lại rất cao...”

Không cần phải nói nữa, tôi bực luôn.

“Đau! Kousaka-senpai làm gì thế? Phản đối bạo lực!”

“Àm ỉ quá đấy. Im mồm không ta bóp nát ngực bây giờ, đồ heo cái!”

“Đừng có gọi em là heo cái! Nghe anh nói cứ như nhân vật chính trong game BL (boy love, ám chỉ tình yêu đồng giới nam - ND) ấy! Phụt... Haha... quấy rối tình dục đó nha!”

“Sự tồn tại của em mới gọi là quấy rối tình dục hữu hình đấy... giờ im được chưa?”

Gì mà nhìn có vẻ sung sướng thế? Lòng tự trọng của cô vút đi đâu rồi hả?

Tôi quay lại đằng sau, ra hiệu cho Mikagami bước vào.

Hắn bước lên phía trước. Mọi người ai cũng chào đón.

“Là cậu đấy hả?”

Tít trong góc, một gã bốn mắt gầy nhom giơ cao tay. Gã là Miura Gennosuke, hội trưởng CLB của chúng tôi.

“Tụi này đợi mãi.”

Makabe cắt lời. Nó là học sinh năm 2, người giữ bình yên cho CLB.

Ngoài hai người này, thành viên duy nhất có mặt là Sena.

Mikagami mỉm cười, chào lại bọn họ.

“Rất vui được gặp các bạn. Tôi là Mikagami Kouki. Cảm ơn các bạn đã đồng ý để tôi tham quan hôm nay.”

... Quá giỏi. Gặp Sena rồi mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh, quả là giỏi.

“Anh là bạn trai của Kousaka-senpai à!? Ôi chào! Tôi nghiệp ông anh trai của em! Nhưng công nhận anh moe thiệt đó!”

“Đã bảo im mồm đi rồi mà, đồ fujoushi... Tôi gặp tên này ở Comiket mùa hè. Hắn nói không có bạn bè cùng sở thích, nên tôi mới đưa đến đây.”

Ngay sau khi tôi dứt lời, tên hội trưởng đã xen vào ‘Ra vậy. Chào mừng!’

“Hay anh gia nhập nhóm em nha!? Lúc nào em cũng có cảm giác CLB mình không đủ thành viên đẹp trai ý!”

Tất nhiên, đó là gợi ý của Sena.

“Không, không được đâu, Akagi-san. Chúng ta không được nhận học sinh trường khác.”

Chắc là tôi tưởng tượng thôi, nhưng mặt Makabe hình như đang toát lên vẻ ‘không vui đâu nha’.

A...

Tôi nhận ra trước, nhưng Sena lại là người đầu tiên cắt lời.

“Haha, Makabe-senpai ghen rồi kìa.”

“Cái gì? Không đời nào!”

“Thật á? Chẳng phải anh đang lo lắng vì có tình địch à?”

“... Ặc!”

“Đừng lo. Tình yêu giữa hội trưởng và Makabe-senpai không dễ dàng tan vỡ như vậy đâu!”

“Ước gì cái đó vỡ bég đi cho xong!”

Thế là đến tôi cũng bó tay.

“Đúng là một nơi sôi động.”

Mikagami mỉm cười. Khả năng thích nghi của hắn cao thật.

“Haha, xin lỗi Mikagami. Nhóm này toàn những thành viên khác người thôi.”

“Xin đừng gộp em với họ. Em hoàn toàn bình thường!”

Makabe ngay lập tức phủ định. Dù bị đang cuốn vào mớ hỗn độn này, cậu ta vẫn đủ khả năng để đưa ra lời phê bình. Nhưng cái gọi là ‘bình thường’ của cậu ta thì cần phải xem xét lại.

“Cái này chắc không đúng lắm đâu.”

“Ý anh là sao?”

“Cậu là người đầu tiên nhận ra anh chàng giả gái ở Comiket mùa hè nhỉ?”

“Xin hãy quên chuyện đó đi!”

Đó là quá khứ tăm tối! Một sự dối trá! Makabe bắt đầu gào lên những tiếng vô nghĩa! Tôi khẽ nhún vai.

“Nói cách khác... Ở đây chỉ có em là bình thường thôi.”

“Kìa mọi người! Xem đứa bắt con gái làm eroge nói gì này!”

“Quên chuyện đó đi ngay lập tức!”

Tình thế đẩy đưa thôi! Không phải lỗi của tôi đâu nhá!

Trong lúc tôi bận tiết lộ những sự thật đáng xấu hổ về Makabe, Sena chạy tốt về phía Mikagami.

“Mấy anh thiệt là. Người lớn chút đi, Makabe-senpai, Kousaka-senpai. Mikagami-san, để em xin lỗi thay bọn họ. Anh đừng hiểu lầm nha, ở đây chỉ mỗi em là bình thường thôi.”

“Không đến lượt cô nói câu đó!”

Tất cả thành viên nam đồng thanh gào lên.

“Ahahahaha.”

Mikagami cười phá lên.

“Tới CLB này đúng là một quyết định đúng đắn, các bạn vui tính quá!”

... Mặc dù ở đây chỉ toàn là một lũ ngốc.

Vậy là, tôi đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ giới thiệu Mikagami với mọi người trong CLB.

“A, vậy ra Mikagami-san cũng tham gia cosplay ở hội chợ Comiket? Thảo nào thấy cậu quen thế.”

“À phải rồi, nếu tôi không nhầm thì hôm ấy chỉ có vài người cosplay Judas, và tôi là người bắt mắt nhất.”

Mikagami bắt đầu tự sướng. Nụ cười của hắn rất tự nhiên, nhưng đó lại là điểm tôi cực ghét. Vì hắn quá giống con bé.

Hy vọng sau khi trở thành bạn của mấy đứa trong CLB, hắn sẽ không làm phiền tôi nữa.

Một lúc sau, cánh cửa phòng bất chợt mở ra.

“!?”

“... Chào mọi người.”

Vẫn cái biểu cảm lạnh tanh, nhưng gò má lại thoáng ửng hồng, Kuroneko bước vào.

“Ô, xin chào.”

“Oa... da em trắng ghê Gokou. Có muốn làm chút điểm tâm không?”

“Chào em, Gokou-san.”

Cả hội trưởng và Makabe đều chào cô ấy.

“Gokou-san. Gokou-san! Nhìn nè, nhìn nè! Tèn ten! Có một anh đẹp trai lắm vừa gia nhập nhóm mình đây!”

“Rất vui được gặp em, haha.”

Mikagami cười guơng. Căn bản là hắn gặp cô ấy ở Comiket mùa hè rồi.

Tôi thoáng có đôi chút bực mình, chắc chắn là cùng lý do với Makabe.

“... Vậy sao. Tốt thôi.”

Kuroneko lạnh lùng đáp lời, như thể muốn nói ‘hắn không đáng để mình tốn thời gian’, rồi đưa mắt nhìn tôi.

Đối diện với bạn gái mình, tôi bỗng thấy hồi hộp. Hy vọng không có ai cần nhần gì.

Chúng tôi nhìn nhau 1 lúc, mặt Kuroneko càng lúc càng đỏ hơn trước khi cô ấy quay đi.

‘Xin đừng nhìn em’, tôi cảm giác như cô ấy muốn nói câu đó.

Nhưng thật không ngờ, người để ý đến mẩu đối thoại nho nhỏ của tôi với Kuroneko lại là...

“Ồ ồ? Kousaka, Gokou... nhìn nhau kiểu gì mà lạ thế?”

“Ông... nói cái quái gì thế, hội trường? Ý... Ý ông là sao?”

“Phải, tôi chẳng hiểu anh đang nói gì cả.”

Trông Kuroneko căng thẳng như thể một chú hươu vừa bị đèn pha ô tô rọi phải, nhưng cô ấy vẫn cố làm ra vẻ bình thường.

“Hửm? Nếu tôi nói gì sai thì xin lỗi nhé.”

Cặp kính của gã hội trường lóe lên. Cảm giác như thể hắn vừa nhìn xuyên thấu tôi vậy.

... Liệu có lừa được hắn không... Mà thật ra, chuyện của Kuroneko với tôi có gì đâu mà phải giấu chứ?

Như thể đọc được suy nghĩ của tôi, Kuroneko cúi xuống, thì thầm vào tai tôi.

“... Làm gì bây giờ? Có nên nói cho họ biết không?”

“... Giờ sao?”

“... Để anh quyết định đây.”

Bờ môi của Kuroneko khẽ lướt khỏi vành tai. Tôi nhận ra cô ấy đã im lặng ngồi cạnh mình từ lúc nào. Cặp mắt của tôi cứ mãi dán vào đôi chân thẳng tắp mà chiếc váy của cô ấy không che hết được.

... Bỗng nhiên, một cảm giác tội lỗi thoáng qua.

Tôi cố đưa mắt lên, và nhận ra Kuroneko đang nhìn mình.

“.....”

Ánh mắt đó sao mà lạnh lẽo quá!

“Anh xin lỗi.”

“... Có gì phải xin lỗi? Anh vừa làm chuyện gì xấu với em à?”

Kuroneko đỏ mặt.

“Sao nào, senpai? Sao anh lại xin lỗi? Nói em nghe.”

“....”

Rõ ràng cô ấy đã bắt gặp ánh mắt của tôi.

Thay vì xấu hổ, chuyển sang nói khác nhau thì vui hơn, hả?

Bạn gái của tôi đúng là dân S (viết tắt của sadist, kẻ bạo dâm -ND) thứ thiệt.

Hai đứa chỉ mới hẹn hò, mà sao chưa chi đã bị bắt nạt thế này?

May sao mà có Sena quyết định can thiệp.

“Gokou-san. Nghe nè, Gokou-san. Kousaka-senpai vừa nói muốn bóp nát ngực tớ đấy!”

“Phụt!?”

Tôi sặc nước bọt.

“... Thật sao, senpai?”

“Tất... Tất nhiên là không rồi!”

Nhớ đây con heo cái! Ngày hôm qua, nói vậy thì còn chấp nhận được, nhưng hôm nay thì không!

Nếu vì chuyện này mà bị bạn gái không cho sờ ngực, tôi sẽ ân hận suốt cả cuộc đời cho xem! Tôi liếc Sena muốn cháy mắt, nhưng con bé chỉ vô tư cười.

“Ahaha, trông senpai giận kìa.”

“Lỗi tại ai!?”

“Cho chừa cái tội có bạn gái rồi mà cứ thích quấy rối em cơ.”

“Anh bảo...”

Ế?

“Em vừa nói gì?”

“Cho chừa cái tội có bạn gái rồi mà cứ thích quấy rối em cơ.”

“Em... biết rồi à?”

“Biết gì cơ?”

“... Anh kể cho em chuyện anh có bạn gái rồi à?”

“A?”

Sena nhìn tôi như thể muốn nói ‘Anh bị đần à’.

“Lẽ nào... À, hiểu rồi. Hừm hừm. Mọi người ai cũng biết chuyện Kousaka-senpai hẹn hò với Gokou-san từ lâu rồi ả.”

“Cái gì...?”

Từ lâu rồi á? Nhưng tôi chỉ vừa mới hẹn hò với Kuroneko từ hôm qua mà.

Chuyện quái gì thế này?

“Aha. Senpai, tụi em không nói không phải là vì không biết đâu nha.”

“Không, không, ý anh không phải vậy.”

Tôi lén nhìn Kuroneko. Cô ấy cũng đang vô cùng bối rối.

Dễ thương quá... Không, đợi đã, không!

“Nhưng hai đứa anh chỉ mới hẹn hò... từ hôm qua thôi mà.”

“Oa?”

Tất cả mọi người trong phòng đều ồ lên ngạc nhiên.

Ngoại trừ tôi và Kuroneko, ai cũng há hốc mồm.

Cả Mikagami cũng không phải ngoại lệ.

“Kou... Kousaka-senpai! Thế trước đó anh chưa hẹn hò với Gokou-san à?”

Cả Makabe và Sena cùng hỏi.

“Chà chà! Vậy là hai người chỉ vừa mới thành đôi? Thảo nào mà ban nãy nhìn nhau bí ẩn thế?”

Gã hội trưởng để thêm.

“Kyouzuke-kun! Tôi cứ tưởng cậu đang hẹn hò với em gái mình chứ?”

Cuối cùng là Mikagami.

Mọi người ai cũng có quan điểm riêng...

Khoan đã! Mikagami vừa nói cái gì cơ!? Tôi đâm vào đầu gã.

“Ui da! Đau!”

“Mikagami... đồ... đồ bệnh hoạn dâm dục cuồng em gái moe!”

Thảo nào mà hấn chấp nhận yêu cầu của tôi! Ra là hấn nghĩ tôi hẹn hò với Kirino!

“Trông tôi có giống một thằng đang bút rút vì muốn được sờ ngực em gái mình không? Tôi giết ông bây giờ!”

“Nhưng chính cậu nói muốn sờ ngực bạn gái mình mà!”

Sao... Sao lại thành ra nông nổi này... Chuyện bị mọi người trong CLB hiểu nhầm đã đủ đau đầu, giờ thêm thằng Mikagami, chắc tôi phát điên mất.

“Kou... Kousaka-senpai! Em gái anh... Là Kirino!? Anh đang hẹn hò với em ấy á?”

“Em cũng muốn biết!”

“... Senpai? Ban nãy, mới ban nãy, có khá là nhiều thông tin ‘bổ ích’ đấy, anh có thể giải thích cho em biết không? Tùy xem câu trả lời của anh, mà em sẽ xem xét về mối quan hệ của chúng ta.”

“Ừa...!”

Tôi khai hết tất cả... mất một lúc, nhưng rốt cuộc mọi chuyện cũng được giải quyết ổn thỏa.

Suýt nữa thì tôi mất bạn gái chỉ sau chưa đầy một ngày.

“.....”

“.....”

Trước mặt tôi là Kuroneko, cả hai đứa ngồi trong im lặng.

Mồm tôi khô đắng, không thể nghĩ nổi điều gì để nói. Má Kuroneko ửng hồng, bàn tay và bờ vai run rẩy, trông như thể cô ấy đang giận dữ vậy.

Ông trời bỏ mặc con rồi ư?

Có lẽ vì muốn cho chúng tôi chút thời gian riêng tư, hoặc không muốn liên quan, nên các thành viên CLB và Mikagami đã tự tách riêng nhóm để nói chuyện.

“À, Mikagami-san, anh cho em xin địa chỉ Twitter được không?”

Sena hỏi.

“À đúng rồi. Đây, danh thiếp của tôi.”

“Danh thiếp?”

Nhận tấm thẻ từ tay Mikagami, Sena tròn tròn mắt.

“Nhà thiết kế... Mikagami-san... cái này...”

“Ừ, đúng vậy.”

Sau khi nghe Mikagami giới thiệu về công việc thiết kế của mình, tất cả thành viên CLB đều sốc nặng.

Hệt như trong manga vậy, dù không có ý định khoa trương, nhưng hẳn khiến mọi người ai cũng thấy khó xử.

Sena gào lên phấn khích:

“Tuyệt vời! Mikagami-san! Anh quả là tuyệt vời!”

Bên cạnh con bé, Makabe đang làm một bộ mặt đầy vẻ hoài nghi.

“... Bởi thế, do cứ phải đi lại khắp Nhật Bản và nước ngoài, nên tôi chẳng có lấy nổi một người bạn. Tất nhiên là vẫn còn đồng nghiệp, nhưng đâu thể nói chuyện sở thích với họ được...”

“Vậy nên, mong được mọi người giúp đỡ...”

Mikagami cúi đầu. Chứng kiến diễn xuất của hắn ở nhà mình mới thấy không có bạn để cùng bàn luận về sở thích quả là phiền toái.

Ví dụ như... nó có thể khiến một đứa em gái đến nhờ thằng anh trai mà mình ghét cay ghét đắng để xin lời khuyên.

“Đừng quá khiên cưỡng... làm bạn nhé.”

Hội trưởng vỗ vai hắn. Sena đồng tình:

“Vâng, Mikagami-san! Chúng mình làm bạn nhé! Không cần phải khách sáo đâu ạ.”

“... Cảm ơn em, Sena-san. Nhưng anh quen rồi.”

“Chà, làm sao bây giờ, Makabe-senpai? Cứ thế này là anh thua Mikagami-san đứt đuôi đấy.”

“Ahahaha. Tôi có nên tức giận không nhỉ?”

Xin lỗi Makabe. Tôi hiểu cảm giác của cậu. ‘Đừng so sánh tôi với hắn’ - tôi cũng có chung suy nghĩ ấy.

“Thôi quên đi.”

Makabe hắng giọng trước khi tiếp tục:

“Mikagami-san, giúp đỡ nhau nhé. Tuy anh không thể tham gia CLB, nhưng chúng ta vẫn có thể làm bạn nhau.”

Nhìn cách Makabe xử sự, tôi bỗng thấy tự xấu hổ cho bản thân.

“... Cảm ơn, Makabe-san. Rất vui được biết em.”

Mikagami hào hứng bắt tay Makabe.

Nhìn thấy thế, hội trưởng gật đầu đồng tình, trong khi con bé lớp dưới bật cười một cách biến thái ‘hehehe’.

... Tốt quá phải không, Mikagami? Đưa ông đến đây đúng là một quyết định đúng đắn.

Quay lại nhìn Kuroneko. Chẳng biết có phải tưởng tượng không, nhưng hình như tôi vừa nghe thấy một tiếng cười khúc khích. Tuy nhiên, Kuroneko vẫn đang giữ nguyên tư thế ban nãy, đầu cúi xuống.

“... Em vừa nói gì à?”

“... Không có.”

Lẽ nào là tôi tưởng tượng thật?

“Tốt lắm, Mikagami! Để chúc mừng, bọn tôi sẽ dẫn cậu đi tham quan một vòng!” Chủ tịch nói.

“Thật sao?”

“Tất nhiên rồi! Được! Để tôi đưa cậu đến căn cứ bí mật của CLB nghiên cứu game!”

“... Ủa chúng ta có căn cứ bí mật hả?” Makabe hỏi.

“Này Makabe, nói gì thế? Chẳng phải đó là nhà em sao?”

“Xin đừng tự ý quyết định mọi chuyện như thế... trời ạ, sao cũng được, tôi chẳng thêm quan tâm nữa.”

Makabe đứng dậy. Mọi người đi theo. Hội trưởng quay lại phía tôi và Kuroneko.

“Phiền cậu để ý CLB trong lúc tụi này đi vắng nhé.”

“Được.”

“Nào, đi thôi...”

“Kousaka-senpai, Gokou-san. Nhờ hai người nhé.”

“Gặp sau nha, Kyousuke-kun.”

“Ồ, ờ.”

Vậy là CLB đã có thêm một thành viên mới là Mikagami.

Thế rồi, Mikagami, hội trưởng, Makabe và Sena đi mất.

Chỉ còn lại tôi và Kuroneko, hai đứa đang ngồi đối diện nhau.

Tốt.

“Này, Kuroneko.”

Kuroneko giật mình.

“.....”

Vài giây sau, Kuroneko ngáp ngừng hỏi.

“... Anh muốn sờ à?”

“Ế...”

Uây uây uây uây uây, chính xác là em muốn anh trả lời như thế nào đây?

Lùi vào một góc, tôi buột miệng.

“Có lẽ vậy.”

Kìa! Kuroneko đang cúi mặt xuống! Cô ấy sắp khóc chẳng?

Trong lúc tôi mãi miết suy nghĩ...

“... Em không giận đâu.”

“Ế?”

“... Bởi vì em cũng...”

G... Gì? Em vừa nói cái gì?

“Em... em cũng muốn sờ ngực anh à?”

“Đi chết đi!”

Câu mắng như đâm thấu tim tôi.

“... Không, ý em không phải vậy... Em không định trách móc anh đâu.”

Chắc hẳn Kuroneko phải vô cùng xấu hổ, cô ấy quay hắt mặt ra hướng khác.

“.....”

Chúng tôi lại im lặng. Đột ngột mở lời lúc này không phải là một ý hay, sẽ khiến cô ấy giật mình mất. Được một lúc, Kuroneko dần lùi về sau.

Rồi giọng nói của cô ấy vang lên ở phía đằng sau tôi.

“Sau khi bắt đầu hẹn hò với anh, em đã rất vui mừng... Em chẳng biết ngày mai phải đối diện với anh như thế nào. Tâm trí em hỗn độn vô cùng, không biết sẽ nói gì với anh. Em hồi hộp đến mức cả đêm qua không chợp mắt nổi.”

Này, em đang nói với ai vậy?

Dễ thương quá đi mất.

Ra vậy... Cũng giống như tôi, đây là lần đầu tiên em có người yêu, và em cũng phấn khích đến mức lúc nào cũng nghĩ về người đó, ‘tiếp theo mình phải làm gì’.

“Thế nên... Dù anh muốn làm thế, thì em cũng chẳng có quyền giận dỗi... Chúng mình giống nhau mà... Hơn nữa... Em nghe nói con trai ai cũng vậy cả.”

Tôi không biết lúc này Kuroneko đang nghĩ gì, chỉ thấy mặt cô ấy đỏ tung bừng.

“.....”

Nhưng, nói gì bây giờ? Cả Kirino lẫn Kuroneko đều giống nhau, mấy cái người ta hay nói thì cứ như thể nằm lòng bàn tay, nhưng rốt cuộc vẫn ngây thơ như thỏ. Kuroneko chắc không hiểu được sự biến thái trong suy nghĩ của tôi đâu. Vậy thì có gì mà ‘giống’ nhau chứ?

Hình như vừa chợt nhận ra điều gì, Kuroneko quay lại.

“Tất nhiên... Em không đồng ý cho anh... Sờ ngực em đâu... Đừng có mơ nhé.”

Quái gì?

“Anh... anh không chấp nhận à?”

“Sao nghe cứ như kiểu không được chạm ngực người khác là anh chẳng sống nổi thế?”

Tất nhiên, cũng có chút nuối tiếc khi em nói không đồng ý cho anh sờ ngực, nhưng cái anh không chịu nổi là ‘chúng mình giống nhau’ cơ. Đừng hiểu lầm.

“Chúng ta không có giống nhau, vì trong tâm trí anh chỉ có em mà thôi.”

“... Anh, sao có thể nói những điều trơ trẽn như vậy chứ?”

Kuroneko tiếp tục:

“E-Em... em không thể vờ như không nghe thấy anh nói gì... Anh muốn làm gì em... Không thể nào...”

Phải chăng cô ấy đã bắt đầu thấy xấu hổ về những gì mình vừa nói?

“Sao anh lại đỏ mặt?”

“Không có...”

“... Không thể tin nổi anh. May mà em đã chuẩn bị sẵn rồi...”

Kuroneko thò tay vào túi xách, lôi một cuốn sổ ra, chìa nó về phía tôi.

“Anh đọc đi.”

“... Cái gì thế?”

Là death note (cuốn sổ có khả năng giết người trong bộ truyện tranh cùng tên - ND) chẳng? Trông dày vãi.

“... Là ‘Destiny Record’ (hồ sơ định mệnh, tựa đề được viết bằng tiếng Anh - ND)”

“Nói tiếng Nhật giùm đi.”

“... Nói theo ngôn ngữ của thế giới này... Hừm, cuốn sổ này dự đoán tương lai của anh... Hiểu chứ? Hơn nữa, nó còn chỉ cho em ceremony (nghỉ lễ, chỗ này Kuroneko nói bằng tiếng Anh - ND) phải dùng để đạt được Arcadia.”

Đúng là một cô gái rắc rối.

“... Thế nó viết gì bên trong vậy?”

Tôi chọn lọc từ ngữ thật kỹ lưỡng. Nhìn Kuroneko lúc xấu hổ càng dễ thương hơn, cô ấy nói:

“... Chẳng phải em bảo anh rồi sao? Hôm qua em không ngủ được vì vui mừng.”

“Anh hiểu rồi.”

“Suốt đêm em nằm lo lắng... rồi em viết tất cả những gì có thể xảy ra...”

Kuroneko mở cuốn sổ. Trang nào cũng dày đặc chữ, cứ như thể cô ấy viết tiểu thuyết vậy.

“... Đến sáng, em chợt nhận ra mình đã viết kín quyển sổ, em còn vẽ cả hình minh họa này.”

“Đáng sợ quá!”

So với tình yêu này, thì mấy suy nghĩ biến thái của tôi về Kuroneko chỉ bé bằng cái mắt muỗi.

Thật sự mà nói thì... quả là khiếp đảm!

“... Hừm? Anh nghĩ sao? Có muốn em nhồi nó vào đầu anh không?”

Kuroneko hân hoan gác chân lên.

“Ừm, cũng không tệ.”

Đúng như Kirino nói - cô nàng là một phù thủy bóng tối đầy cảm xúc.

Trở thành người yêu của Kuroneko... liệu mối quan hệ của chúng tôi sẽ thay đổi như thế nào nhỉ?

Cuối cùng tôi cũng nhận ra một điều.

Mặc dù bạn gái tôi là một người luôn nỗ lực đến đáng ngưỡng mộ, nhưng cũng có lúc nàng dễ thương và hậu đậu vô cùng.

Tuy nhiên, vẫn còn rất nhiều vấn đề phát sinh. Mặc dù tôi không hề hối hận về quyết định của mình...

Tôi bỗng đổ mồ hôi lạnh.

Kuroneko cư xử cứ như không có chuyện gì xảy ra, điều mà cô ấy chưa từng biểu lộ trước khi chúng tôi hẹn hò. Cô ấy nói:

“... Sao nào? Anh... anh có vui không?”

“Sợ thì nhiều hơn.”

Tôi vốn là một thằng thẳng ruột ngựa. Cái này tùy theo quan điểm của bạn, nhưng nếu bạn gái tôi làm sai điều gì, tôi sẽ nói ngay mà không cần suy nghĩ, ‘em sai rồi’. Như vậy thì tốt cho mọi người hơn.

“... Vậy sao.”

Cơ mà nhìn cô ấy thất vọng, tự nhiên tôi lại có cảm giác tội lỗi.

“Nhưng anh vui lắm, thật đấy. Mặc dù có hơi rộn rộn.”

Đúng, đó là suy nghĩ thật của tôi.

“Thật sao?”

Trông Kuroneko tươi tắn lên hẳn.

“Phải.”

“Oa!”

“Mà cuốn sổ này ghi những điều em muốn làm cùng anh ngay hả?”

“À... à... vâng, có thể nói như vậy.”

Kuroneko bỗng nhiên gập cuốn sổ lại.

“Vậy để anh xem nào.”

“... Oa?”

Tôi giơ tay lên.

“Anh m... m... Mu... Muốn... Muốn xem thật à?”

Kuroneko lấp ba lấp bấp.

“Chẳng phải mới lúc trước em muốn anh xem sao?”

“Không, không, là em tưởng tượng thôi... Chứ em không có...”

Kuroneko lúng túng giấu cuốn sổ ra đằng sau.

Hừm... phụ nữ đúng là những sinh vật khó hiểu nhất trên thế giới này. Làm sao mà không thể nói anh biết em đang nghĩ gì chứ? Có cô bạn gái dễ thương như thế này, anh nguyện sẽ làm tất cả mọi chuyện.

“Hiểu rồi. Nhưng nếu em không muốn cho anh xem, thì ít nhất cũng phải cho anh biết em muốn gì chứ. Đây là lần đầu tiên của anh, anh chả biết làm gì đâu.”

“Thật sao?”

“Phải. Nói thì xấu hổ, nhưng thực sự anh không biết phải làm gì để em vui. Nên em nói đi.”

“.....”

Lần này Kuroneko không nói gì nữa. Mặc dù mắt cô ấy chớp không ngừng.

Vài phút sau...

Cuối cùng, Kuroneko cũng lật đoạn giữa cuốn sổ và cho tôi xem.

“Ừm? Gì cơ?”

“... Chỗ này.”

Kuroneko như đang thì thầm một mình, rồi chỉ tay vào góc trang giấy.

Ở đó ghi...

Hẹn hò với senpai.

... Ra vậy.

“... Anh hiểu rồi, mình hẹn hò nhé.”

“... Ừm.”

Bạn gái tôi gật đầu.

Buổi hẹn hò đầu tiên của chúng tôi bắt đầu như vậy đó.

Cơ mà, cũng trang đó, tôi thấy rất nhiều chỗ bị tẩy xóa. Rốt cuộc thì dưới mấy dấu đen đen kia là gì nhỉ?

Tất nhiên là làm sao mà biết được.

Thế rồi... tôi và Kuroneko cùng bàn về kế hoạch cho buổi hẹn hò.

“... Ngày mai... Trước cổng trường... được chứ?”

“Hay mình gặp nhau ở ga đi?”

“Em thích ở trường hơn.”

“Anh hiểu rồi... thế mình đi đâu nhỉ?”

“Chuyện đó cứ để em... Em có kế hoạch rồi.”

Nhìn cái cách nói, và cuốn sổ kia, Kuroneko chắc hẳn muốn chủ trì buổi hẹn hò này rồi.

Không ngờ đấy. Theo quan điểm của tôi, thế này nghĩa là cô ấy biết cả hai sẽ làm gì.

Cơ mà chẳng phải hẹn hò phải để con trai chủ động mới đúng sao?

Đến cả nhỏ em gái cũng không cho tôi ‘quyền chủ động’.

“Cám ơn, chắc em đã phải cố gắng rất nhiều.”

“... Anh nói gì vậy... Em chọn cái nào là xong.”

Kuroneko xấu hổ cúi mặt xuống. Thật tình mà nói, nhìn Kuroneko lúng túng quả là vui mắt. Ai bảo cô ấy dễ thương quá làm chi, khiến tôi chỉ muốn trêu chọc thêm. Thi thoảng Kirino cũng như vậy các bạn ạ.

“... Nhưng nếu anh đã quyết định... em sẽ theo anh tới bất kỳ nơi đâu...”

“Thôi, em cứ nghĩ đi. Ngày mai sẽ theo kế hoạch của em.”

“Vâng.”

“Từ giờ đến lúc hết hè vẫn còn thời gian nhỉ?”

“Vâng... vẫn còn ạ.”

Tôi nói:

“Dù khó khăn đến cỡ nào cũng cố gắng hết sức nhé.”

“... Được không ạ? Anh còn phải học mà?”

“Đừng lo! Anh không để chuyện gì xảy ra đâu! Hứa với em đấy!”

Tôi tự tin nói. Nếu vì tôi mà Kuroneko thay đổi kế hoạch, thì buổi hẹn hò coi như đi tong.

Nghe vậy, mặt Kuroneko bỗng khựng lại, như thể cô ấy đang có một giấc mơ đẹp vậy.

“Vậy được không?”

“Ế? Không, không, không có gì... *khục* *khục* vậy nhờ anh đó. Hai đứa mình chỉ còn mỗi kỳ nghỉ hè để gặp nhau mỗi ngày thôi mà.”

Thành công! Tôi xòe tay ra dấu chiến thắng... rồi đột nhiên nhận ra một điều.

“A, còn việc làm thêm của em thì sao? Hình như em phải đi làm mà?”

“Vâng, nhưng không phải hôm nào cũng làm... Em vẫn đủ thời gian để gặp anh hàng ngày.”

“Được rồi. Vậy anh sẽ đi cùng em tới chỗ làm.”

“... Ừm.”

Giống như tôi, Kuroneko cũng muốn chúng tôi dành thật nhiều thời gian cho nhau.

Hạnh phúc quá... Thời gian còn lại của kỳ nghỉ hè, đi đâu với Kuroneko, làm gì cùng cô ấy... Mới chỉ nghĩ thôi đã thấy vui sướng rồi.

Mặc dù vậy ý tưởng vẫn là một vấn đề đáng lưu tâm. Với cái kinh nghiệm hẹn hò nghèo nàn của tôi, chẳng mấy chốc mà hai đứa hết chỗ để đi.

“À phải rồi, Kirino có nói anh nghe mấy địa điểm lý tưởng để hẹn hò, mình cứ thế mà theo nhé.”

Buổi hẹn cùng nhỏ em gái chẳng vui vẻ chút nào, nhưng giờ hóa ra lại có chút hữu ích.

“.....”

Kuroneko đột nhiên im lặng.

... Tôi đã quen rồi, không thể trách cô ấy.

Phải chăng do tôi bảo kế hoạch đó là của Kirino? Sở thích của Kirino và Kuroneko hoàn toàn đối lập nhau, nên...

“Oài... thôi tránh mấy chỗ đó đi. Mình đến vườn thực vật nhé?”

“... À, cũng được đấy, senpai.”

Mấy người nghe chưa? Kuroneko vừa nói ‘cũng được’ đó nha!

Còn nếu tôi mà nói câu đó với Kirino...

“Đồ ngốc! Thi thoảng ông cũng phải dùng não đi chứ!”

Chắc chắn con bé sẽ mắng tôi cho xem!

“Cảm ơn... được làm bạn trai em quả là điều tuyệt vời!”

“... Sao anh nói cứ như thể sắp khóc vậy?”

Không như với người khác, những cuộc trò chuyện của chúng tôi thường rất ngắn và vụn vặt. Có lẽ bởi tôi và Kuroneko đều không phải tuýp người thích tập trung chuyên sâu vào một vấn đề nào đó.

Với Kirino, cứ khi nào nói chuyện là y như rằng có khẩu chiến.

Với Ayase, luôn là ‘boke’ và ‘tsukkomi’ (người pha trò và người nghiêm túc trong hài kịch manzai của Nhật - ND) cùng màn bạo hành một chiều.

Với Manami, chúng tôi có thể tán phét cả ngày trời.

Không giống như với mọi người, giữa Kuroneko và tôi có một điều gì đó vô cùng đặc biệt.

“Này, Kuroneko.”

“... Chuyện gì vậy?”

“Mới nãy, em ghi ‘hẹn hò’ ở giữa quyền sở, phải không?”

“Thì sao?”

“Tiếp theo là gì?”

Tôi vô tình (có ý) hỏi. Kuroneko nói quyền sở này ghi những gì cô ấy muốn làm cùng tôi. Nói cách khác, trong quyền sở này có rất nhiều điều cô ấy muốn làm, như địa điểm hẹn hò, chỗ vui chơi. Thế thì cứ theo đó mà làm thôi.

Tốt quá, hỏi cô ấy nào.

“.....”

Trông Kuroneko gần như hóa đá. Chợt hiểu cảm xúc của cô ấy, tôi bỗng nhiên cũng thấy khó xử...

“... Chuyện đó, nếu em không muốn thì thôi, không cần...”

“... Anh thực sự muốn biết à?”

Kuroneko không nhìn tôi, thì thầm. Cô ấy không kể tôi nghe những gì viết sau đây đâu, nhưng mắt tôi như bị khóa lại bởi đôi môi xinh đẹp kia rồi.

Lúc bất chợt nhận ra, lòng bàn tay tôi đã ướt đầm mồ hôi. Căn phòng bỗng trở nên ngột ngạt vô cùng.

“... Anh muốn.”

“Tốt.”

Kuroneko gật đầu.

“... Em cũng muốn cho anh xem.”

Kuroneko lật một trang của Destiny Record và chìa cho tôi xem.

“Đây là điều mà em mong muốn.”

“Oáááááiiiiii-----!!”

Cảm giác như thể đang đối diện với cái chết vậy, tôi gào to trước khi quay mặt đi.

Lý do ư... Yên tâm, các bạn nhìn là hiểu ngay... một bức tranh minh họa gồm ghiếc chiếm trọn một trang giấy. Nó được viết bằng bút lông, trông như máu đang chảy ra từ mắt vậy... Phải chăng Kuroneko tự vẽ chân dung mình? Màu sắc chủ đạo là đen và đỏ, màu của quý.

Tôi cảm thấy hồi hận và suy sụp vô cùng sau khi nhìn bức tranh, cảm giác như vừa bị nguyên rửa tới mức điên loạn vậy, giống như...

‘Tiếng thét’ (tên một bức tranh ma quái nổi tiếng của Edvard Munch, google nhé các bạn - ND)

Tôi sợ hãi hỏi:

“... Đó... Đó... là ước muốn của em hả?”

“... Ừa?”

Nhìn phản ứng của tôi, Kuroneko có vẻ bối rối.

Cô ấy xem lại bức tranh và nói:

“Nhảm rồi.”

“Uầy!”

Đừng có dọa nhau như vậy chứ! Nhìn bức tranh đó, tôi chẳng hiểu rốt cuộc cô bạn gái muốn gì ở mình đây.

“Ban nãy không tính. Lại.”

Rồi Kuroneko mở trang cuối của Destiny Record.

“.....”

Ở trên cùng là tên của bức tranh minh họa, ‘Thế giới lý tưởng’.

Nó được vẽ theo phong cách manga - phong cách bình thường của Kuroneko. Khác hẳn ban nãy, bức tranh này không dùng màu đỏ và đen, nó mang lại cảm giác ấm cúng, thân thương vô cùng.

So với ‘Tiếng thét’ thì đúng là một trời một vực.

Ngồi ở bàn ăn là tôi và...

“Kirino...?”

Tại sao Kirino lại xuất hiện trong cuốn sổ đầy áp ‘Những điều Kuroneko muốn làm cùng tôi’?

Trong bức tranh, tôi thấy mình và cô em gái đang mỉm cười với nhau.

Trông thật vui vẻ và hạnh phúc làm sao. Chẳng giống minh họa tẹo nào, nhưng tôi lại có cảm giác người trong bức tranh đang gọi tôi ‘Mau lại đây’... Phải, một cảm giác vô cùng ấm áp.

“... Đây là ước mơ của em. Em sẽ hy sinh tất cả vì Arcadia.”

“Ý em là sao?”

“Anh không hiểu à?”

“Không hề.”

“... Vậy ư? Có lẽ chuyến đi này sẽ dài đây.”

Kuroneko nhắm mắt lại và quăng cho tôi một nụ cười đầy vẻ chế giễu. Cô ấy luôn nói chuyện theo kiểu ẩn dụ, nên thật khó mà hiểu nổi Kuroneko đang nghĩ gì. Nhưng tôi có thể cảm nhận rõ ràng bầu không khí ảm áp trong bức tranh này.

“Anh không biết em muốn gì, nhưng bức tranh này, cả anh và Kirino đều hạnh phúc. Dù cái ‘ceremony’ ấy có yêu cầu gì đi chăng nữa, anh cũng sẽ làm.”

‘Ceremony’... một từ đầy quyền lực... Mặc dù chắc chắn nó thuộc về ‘Những điều Kuroneko muốn làm cùng tôi’, nhưng tôi vẫn có cảm giác như cô ấy vẫn còn một mục đích khác.

Sao cũng được.

Chỉ cần đó là điều cô bạn gái dễ thương của tôi muốn, tôi sẽ làm.

“Vì tôi là bạn trai của cô ấy mà.”

Character file.14

Kaede Makabe

真壁 楓

【まかべ・かえで】

- ◆ゲーム研究会2年生。部長のボケに辛辣なツッコミを入れるゲー研の良心。瀬菜のカップリング妄想の餌食となり心に深い傷を負った。
- ◆性別:男
- ◆年齢:17歳
- ◆身長:156cm
- ◆体重:53Kg
- ◆3サイズ:————

14

Character file.15

Kouki Mikagami

御鏡光輝

【みかがみ・こうき】

- ◆人気ブランドのアクセサリデザイナーで現役モデル。実は隠れオタクで同好の士を求めている。
- ◆性別:男
- ◆年齢:18歳
- ◆身長:164cm
- ◆体重:54Kg
- ◆3サイズ:————

15